

SLADKÝ ŽIVOT

Kelly Hunterová
Cizinka, která
ho zachránila

KELLY HUNTEROVÁ

CIZINKA, KTERÁ
HO ZACHRÁNILA

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

jedna z mnoha věcí, které mě na našich (tedy mých a vašich) knížkách baví, je to, jak se stále dozvídám něco nového.

Nemalá část popelkovského příběhu pojmenovaného Cizinka, která ho zachránila se odehrává v out-backu. To je australský termín, označující krajinu „za zadním dvorkem“, takže pustinu plnou hadů, jedovatých pavouků a lidožravých krokodýlů (viděla jste přece Krokodýla Dundeeho?!). Moc se mně to slovo líbilo, dokonce jsem uvažoval, že ho nechám nepřeložené, ale potom mě nemožnost vytvořit od něj slušně česky znějící přídavné jméno dovedla k tomu, že jsem z něj udělal pustinu.

Teď mě ale napadá, jak dokonale to slovo popisuje svět, ve kterém hrdinové žijí. Vše, co je vně našeho domečku vytvořeného láskou, je totiž pustina. Nebezpečná a potenciálně zlá. A my do ní pronikáme a přetváříme ji – navazováním vztahů s lidmi, láskou – v místo, kde se dá žít.

Tak ať je ten náš domeček plný lásky co největší!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Kelly Hunterová

**CIZINKA, KTERÁ
HO ZACHRÁNILA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Cinderella and the Outback Billionaire

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Kelly Hunter
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1503-2

ISBN: 978-83-291-1504-9

ISBN: 978-83-291-1505-6

PRVNÍ KAPITOLA

„Měl bys vyrazit.“

Reid Blake vzhlédl od počítače, který sotva začal stahovat maily a zamračil se na staršího bratra. Judah opravdu dělal dojem muže, který může člověku nahnat strach pouhým pohledem zpod hustého, podmračeného obočí, ale Reid byl vůči jeho náladám imunní. „Proč? Sotva jsem přijel. A měl bys vědět, že mě tvá drahá dceruška pozvala na odpolední čaj v přístěnku pod schody. Peče pro nás muffiny a tak.“

Judah při zmínce o dcerce očividně změkl a měl také proč. Malá Piper Blakeová byla chytrá malá šibalka s tváří andílka. Byl zázrak, že jí táta Judah dokázal alespoň občas něco odmítnout, ale devítileté Pipě tím vymezoval určité hranice. Od shovívavého strýčka Reida se rozhodně rozumného přístupu nedočkala.

Judah si povzdechl a opřel se o zdobený rám dveří. Mnoho částí domu v Jeddah Creek bylo zdobených – bylo to svědectví o tom, že jeho majitel má titul anglického lorda, přestože vyrostl v Pustině¹, v australském vnitrozemí. „Jestli nevyrazíš hned, bude lepší, když tu zůstaneš přes noc a přehodíš přes toho

---

¹ V originále je použito slovo Outback, tedy doslova „něco, je za zadní (bránou)“. Tradičně se tak označuje australská pustina. Poznámka redaktora.

komára, kterému říkáš vrtulník, nějakou ochrannou plachtu. Ze západu se blíží prachová bouře.“

„Krucinál.“ Reid hlasitě vydechl a přitiskl si na oči hrany dlaní. Pak se i se židlí odstrčil od stolu. Internetové připojení tu bylo chatrné a tohle byla jeho poslední šance stáhnout si pracovní maily, než zmizí z dosahu sítě úplně. „Proč se pokaždé, když si udělám pár dní volno, abych zaletěl do Cooper's Crossing, musí zbláznit počasí? To si božové myslí, že si nezasloužím si chvilku odpočinout od toho šílenství? Já se přitom na tu samotu tak těším.“

„Tak se odpoj od internetu a mazej ven,“ pronesl Judah klidně.

„To nejde. Čekám na zpětnou vazbu na jeden nový prototyp motoru, který jsem poslal začátku týdne. Není jednoduché být génius na motory, workoholik a k tomu nezadaný playboy s miliardami na účtu. Výhodná partie. Plemenný hřebec. Pěkná otrava s tím žít, to ti teda řeknu.“

„Už jsi skončil?“

„Nikdy nevíš, co od tebe lidi chtějí. Jestli tvou lásku, nebo tvoje peníze. Nejspíš nový prototyp motoru na solární pohon, který způsobí revoluční změnu v komerčním létání. Je to existenciální krize, to ti povídám.“

Bratr se na něj nezúčastněně podíval. „Ty nejsi žádný playboy.“

To byla pravda, ale světová média to nějak nehodlala respektovat. „To víš ty, já, rád bych si myslel, že to ví i těch pár ženských, se kterými jsem za ta léta měl vážný vztah, a přesto si zbytek lidstva myslí něco jiného.“

„Když už mluvíme o ženských, se kterými jsi chodil –“

„To radši nevytahuj.“

„Věř mi, to bych opravdu rád, ale tvůj kamarád

Carrick Masterton sem tuhle volal, snažil se tě sehnat. Říkal něco o tom, jestli mu půjdeš za svědka.“

„Já už mu přece řekl, že ne.“ Nikdy nechodte se sestrou svého nejlepšího kamaráda. Reid to pravidlo před nějakými šesti lety porušil, protože si myslel, že Jenna je ta pravá. Jenže po půl roce důvěrného povídání, cestování a pozornosti, kterou jí věnoval, prodala informace, které o něm za tu dobu shromáždila, médiím a prohlásila se za ekologickou aktivistku. Tvrdila o něm, že je zarytý kapitalista, kterému jde jen o zisk a na životní prostředí kašle, ať už se navenek tváří jakkoliv. Ještě k tomu zpochybnila jeho sexuální schopnosti a označila ho jako citově nejchladnějšího člověka, jakého kdy potkala. Stálo ho to tehdy pár slibných obchodních kontaktů a k tomu přišel o nejlepšího kamaráda. „Jenna tam jde jako družička. Zjevně je ochotná udělat za minulostí tlustou čáru.“

Judah skepticky pozvedl obočí. „To je od ní opravdu velkorysé.“

„To je. Chceš o mém osobním životě vědět ještě něco?“

Judah zvedl ruku, jako že se vzdává. „Už mlčím.“

„Jestli Carrick zase zavolá, řekni mu, že nejsi moje sekretářka.“

„To už jsem udělal. Zajímalo mě jen, jak to vidíš ty.“

„Očividně to je pro mě ještě pořád citlivé téma – nebo tak to alespoň tvrdí oni.“ Reid na chvíli odložil lehkomyšlnou masku. „Co se týče toho pozvání, půjde asi ještě o něco jiného. Poslal jsem Carrickovi a jeho nevěstě jako svatební dar dvoutýdenní all-inclusive dovolenou na jednom ostrůvku.“ Bude zajímavé sledovat, jestli se tam Carrick rozhodne opravdu jet, jestli pojede, ale zaplatí si to sám, nebo to bude úplně ignorovat, protože usoudí, že ho tím Reid urazil.

„Ty jsi je poslal na *náš* ostrov?“

„Samozřejmě že ne. Od okamžiku, kdy tam dorazí, bude fotek toho místa plný internet. Carrickova snoubenka je influencerka.“

„To je radost,“ zamumlal Judah suše.

„Zarezervoval jsem jim místa v hotýlku na jednom líbáňkovém ostrůvku, se kterým nemáme vůbec nic společného. Bude se jim tam moc líbit – jestli tam tedy pojedou.“

„To je fér.“

„Sleduj titulky. Buď budou psát o mé nekonečné velkorysosti, nebo o mé naprosté necitelnosti, nebo o obojím.“

Judah přikývl. „Nechám to pak zarámovat a pověsím si to v kulečnickovém salonku.“

Ta poznámka vyvolala na Reidově tváři úsměv a byla tak míněná. „Já ale opravdu přeju svému starému kamarádovi pevné, *šťastné* manželství. Chci, aby takové měl. Kruci, i *já* bych si takové přál.“

To bylo prohlášení, v němž se za celé roky nejmíc přiblížil k přiznání, že se vlastně cítí osamělý.

Judah si povzdechl a zamnul si zátylek, z čehož se dalo usoudit, že se mu moc nelíbí, jaký jejich rozhovor nabral směr. „Zůstáváš, nebo letíš?“

„Letím.“ Hned po tom, co zkontroluje počasí na radaru. Nebo možná ne, vzhledem k tomu, jak dlouho by trvalo, než by se to načetlo. „Poletím hned. Tedy hned, jak si dám své muffiny a rozloučím se s tvými ženami. Uvědomuješ si, že mě mají radši než tebe?“

„Kdybych si to vážně myslel, musel bych tě zastřelit.“

„To jen tak říkáš... ale udělal bys to? Vážně?“

Judah se ušklíbl a na jeho větrem ošlehaném obličejí se objevily rýhy. „Říká se, že opakování je matka moudrosti.“

Tohle prohlášení byl důkaz, jak pevný je v poslední

době jejich vztah, když mohou tak klidně mluvit o tom incidentu, který dostal Judaha do vězení na většinu let mezi dvacítkou a třicítkou. Na druhou stranu, Reid měl nějaké podezření, co se té noci skutečně stalo a bez ohledu na to, kolikrát se snažil Judaha přimět, aby mu to všechno řekl, starší bratr se mu nikdy nesvěřil. Když byl mladší, tak Reida ten nedostatek důvěry deptal. Teď už měl ale daleko víc pochopení pro postoj, že ostatní nemusí vědět všechno.

„Blíží se prachová bouře,“ připomněl mu Judah. „Neříkal jsi, že odlétáš?“

To říkal. Nemohl čekat, až se mu načte mapa počasí, protože by to taky nemuselo být nikdy. Kromě toho prachovou bouři uvidí i pouhýma očima. „Uvidíme se za týden.“

„Dům je připravený, zásob je tam dost.“

„Páni, to jsi nemusel.“

„To ne já. Minulý týden se tam stavovala Gert.“

Gert pracovala v Jeddah Creeku jako hospodyně na částečný úvazek, už co si Reid pamatoval. Měla na starosti ještě dva další domy, samoty jako byla ta jejich, a každé dva týdny do každé z nich zajela. Když Reid s Judahem ten dům koupili, zdálo se výhodné na tom nic neměnit, dokud je Gert ochotná to dělat.

„Bezpečný let.“

Reid přikývl, uklidil notebook a kabely k němu do velké sportovní tašky a zapnul ji. Pilotoval vrtulníky už před dvacítkou a krátce po ní je začal navrhovat a stavět. Ten „komár“ venku měl unikátní motor, který sám navrhl, a dolet víc než dvakrát větší než jeho nejlepší konkurent. „Vždycky létám bezpečně.“

O dvacet minut později, po rychlé kontrole stroje a dvou muffinech, byl už Reid ve vzduchu a mířil na sever. Neměl žádného cestujícího – konečně byl sám a byl šťastnější, než kdy byl za dlouhou dobu.

To Judah byl z bratrů Blakeových ten samotářský rebel, což znamenalo, že se Reid ujal role toho, kdo je v popředí, kdo dělá lidem tu show, i když to mnohdy znamenalo, že se musel hodně přemáhat. Každý si s ním mohl bez obav promluvit. Nikdo – včetně jeho bratra – nevěděl, jak moc nesnáší tu neustálou pozornost, která je na něj upřena dvacet čtyři hodin denně, nebo že mu ta image lehkovážného playboye, kterého se nic nedotkne, kterou si celá léta pěstoval, začíná připadat jako špatný nápad. Hlavně proto, že po letech skrývání pocitů za neproniknutelným štítem už ani neví, jak si někoho pustit blíž.

Každý krok každé z jeho technologických společností byl pod drobnohledem ostatních z oboru obnovitelných technologií a lobbistických skupin. Musel si dávat pozor na každé slovo, protože mohlo snadno ovlivnit pohyb akcí v této oblasti. Někdy si přál se vrátit do starých dobrých časů, když mu bylo sedmnáct a žil široko daleko sám v rozlehlé, opuštěné krajině, protkané vodními kanály a staral se o chod dobytkařského ranče.

Jeho rodiče byli tehdy krátce po smrti a jeho bratr ve vězení, odsouzený za zabití.

Jo, staré dobré časy.

Byli tu jen oni dva, když se Judah vrátil z vězení, a společně se rozhodli vykoupit velkou část té krajiny a postupně z ní udělat rezervaci. Nikdo nemohl Reidovi zakázat, aby nalil spoustu peněz do výzkumu obnovitelné energie a prototypů různých motorů, směřujících k létání s čistou energií. Nebyl tam nikdo, kdo by je varoval, že obrovské kupy peněz, moci a vlivu přitahují ještě víc peněz, moci a vlivu, a také zodpovědnosti, ať už je na to člověk připravený, nebo ne. A ukázalo se, že oni připravení jsou. Reid byl hrdý na všechno, co s bratrem dokázali. Ale někdy, a ten čas nastal právě teď, jedině, po čem toužil, byla modrá obloha všude kolem a rudá hlína a stříbřité

lebedy, jimiž byla posetá tahle krásná, opuštěná krajina. Po měsících neúnavné dřiny – na úrovni intelektuální, společenské i politické – a po setkání s tolika lidmi, kteří po něm chtěli každý něco jiného, už měl pocit, že jediné místo, kde je sám sebou, je doma.

Nasměroval malý vrtulník na sever, nad zemi, kterou tak dobře znal, a pozornost děлил mezi drsnou krásu té krajiny a nenápadný náznak prachu na obloze na západ od něj. Prachové bouře tu byly celkem časté, ale létat v nich se nedoporučovalo. I vzdušné proudy, které bouři předcházely, byly nebezpečné. Kdyby musel přistát a počkat, až se bouře přežene, udělal by to, ale daleko lepší se mu zdálo pokusit se jí uletět.

„No tak, maličká, snaž se trochu.“ Reid zvýšil rychlost až na maximum a pocítil známý nával adrenalinu. Když mu zemřel táta a než Judaha pustili z vězení, byl osamělý teenager. Létání byla jeho největší láska a doteď se na jeho žebříčku priorit dělila o první místo se sexem.

Ne že by o tom někdy s někým mluvil.

Miliardář a sexy playboy. Média mu to spolkla i navijákem a lidé tomu uvěřili. A i když o tom Reid žertoval, používal tu nálepku jako štít pro své zranitelné srdce. Dokonce ani před tou zdrcující zkušeností s Jennou nebyl schopný říct, jestli se k němu nějaká žena chce dostat blíž proto, že ho má opravdu ráda. Příliš mnoho žen ho za ty roky chtělo kvůli jeho penězům. Anebo chtěly využít jeho vlivu, aby si splnily své politické ambice, urychlily kariérní postup nebo se, jako Jenna, dostaly do světla reflektorů, což by se jim bez něj nepodařilo.

Romantické vztahy byly u něj něco za něco už tak zatraceně dlouhou dobu... Není divu, že dává přednost létání před sexem.

Ta stěna prachu – a skutečně to byla stěna, rozta-hující se k severu tak daleko, kam oko dohlédlo – se

dost rychle přibližovala. „Zlato,“ poplácal Reid knipl před sebou, „musíme trochu přidat.“

Ari Cohenová se ohlédla na tu rychle se blížící stěnu rudého prachu a zamračila se. Přišlo to zničehonic a míří to přímo k ní, a to znamená, že musí dostat do kabiny svého starého, obouchaného pick-upu tolik věcí ze svého dočasného tábořiště, kolik jen dokáže. Jakmile to bude, musí najít kameny a podložit jimi kola jako klíny a pak by také neškodilo zatlouct metrové, ocelové plotové tyčky tak hluboko do písčité půdy, jak to půjde a auto k nim přivázat lanem. Teprve pak se bude cítit v bezpečí a bude moci v kabině pick-upu tu bouři přečkat.

Už nějaké prachové bouře zažila, pamatuje je už jako dítě, ale nikdy neviděla tak velikou, rudou stěnu zkázy jako dnes. Kaštanové vlasy jí cuchal nárazový vítr a pleskal stěnami stanu, který rychle skládala, než ho spolu s tyčkami nacpala na zadní sedadlo pick-upu. Následoval její malý plynový vaříč, zatímco mumlala něco o tom, jak se na předpověď počasí nikdy nedá spolehnout a jak je každému putna, jestli je předpověď pro tenhle kousek země nikoho správná nebo ne.

Stejně to nikdo kromě superbohatých bratrů Blakeových, kteří už nejspíš vlastní i podstatný kousek Marsu, nežije.

Ari právě přehazovala přes korbu pick-upu kotvicí lana, když si poprvé všimla té stříbrno-černé kuličky na obloze, ze které se po chvílce vyklubal malý vrtulník – drobný stoj s baňatým nosem a tenkými rotory a maličkým prostorem pro cestující.

Jestli si ten, kdo ho pilotuje – ať už je to kdokoli – myslí, že se mu podaří uletět té bouři, která se na ně valí rychlostí asi milion kilometrů za hodinu, strašně se mýlí.

„Přistaň, ty magore!“ zakřičela, i když jí bylo jasné,

že ji nemůže slyšet. Aspoň jí nikdo nemohl vyčítat, že to viděla a nic neřekla.

Srdce se jí sevřelo, když vítr vrtulník prudce nadzvedl a mrštil s ním stranou. Nechtěla se dívat na tragédii v přímém přenosu. Jediné, po čem v tu chvíli toužila, bylo zalézt do kabiny pick-upu a přečkat tam tu bouři, jenže nedokázala odtrhnout oči od té bitvy na obloze – vrtulník proti živlům. Copak by něco takového mohl člověk vyhrát? To by si myslel jen blázen. „Poleť dolů!“

A jako by někdo vyslyšel její přání, malý stroj se otočil, naklonil a zamířil k zemi a – bože, to ne.

„Takhle ne!“

Ne! Sakra, to ne!

Takže ty kameny pod koly a kotvicí lano... nebude potřebovat. Až ta malá bzučící věc přistane, rozhodne to nebude hladké přistání a kolem není nikdo jiný, kdo by to viděl a šel by se podívat co – a jestli vůbec něco – je ještě možné zachránit.

Není doktor, zdravotní sestra ani nic takového. Nemá žádný zdravotnický kurz ani nesloužila v armádě. A vyrazit v autě vstříc katastrofě obřích rozměrů není zrovna něco, co by dělala ráda, ale...

Proč tu musí vždycky být nějaké *ale*?

Narodila se a vyrostla tady na kraji pouště a dobře věděla, co se stane, když vám nikdo nepřijde na pomoc. Tahle krajina nic neodpouští.

A ať už je v tom vrtulníku kdokoli, potřebuje pomoc.

Vůbec nebylo jisté, že ten víchř její pick-up nenabere jako hračku a nehodí s ním o kus dál o zem, ale i tak nastartovala a vyrazila na sever. Volant držela volně, kola v písku si stejně dělala, co chtěla, nemělo smysl snažit se s tím nějak prát.

Pořád ještě viděla cestu před sebou a vrtulník, jak se zmítá a bojuje s prudkými poryvy větru. Ještě nespádl, ale ztrácel výšku.

„Bojuj,“ zamumlala tiše k tomu, kdo sedí v kabině toho létajícího stroje.

Vyhraj.

Za celé ty roky létání Reid takové počasí ještě nikdy nezažil. Už dávno ho opustila lidská nadřazenost a sebevědomí. Jediné, o co teď šlo, bylo dostat ten malý stroj na zem. Smrt začínala být nepříjemnou součástí odhadu blízké budoucnosti. Síla motorů byla proti síle běsnícího živlu naprosto zanedbatelná.

Už dlouho neviděl zemi a přístroje nefungovaly.

Netušil, kde je nahoře a kde dole a vrtulník nemohl prostě jen doklouzat k zemi a počítat s tím, že přitažlivost zemská je přítel, který mu pomůže. Vrtulníky jsou jako bzučící včely, horečnatě mávající křídly. Když se něco pokazí, spadnou.

Ale přesto bojoval. Snažil se vycítit, kde je nebe a kde země, jak se zemi přiblížit. Pomalu. Pomaličku, zlato. Bojoval s větrem, který jím zmítal ze strany na stranu.

Tohle přece nemůže být konec.

Nemůže.

Jestli to přežije, rozhodně dá sexu přednost před létáním. Udělá pro to všechno, co bude v jeho silách.

„Slibuju.“

Jestli to přežije...

Vzhledem k tomu, že vítr hnal kolem oblaka rudého prachu, byl zázrak, že Ari to místo, kde šel vrtulník k zemi, vůbec našla. Už nikdy nebude ohrnovat nos nad zázraky, protože jeden je teď přímo před ní, maličký vrtulník s nosem zabořeným v zemi a ocasem trčícím nahoru. Vrtule měl kdovíkdě a všude kolem se válely kousky kovu a plastu. A uvnitř nikdo nebyl. Nikoho neviděla.

Kam by mohl přistát člověk, kdyby ho to při nárazu někam vymrštilo? Ari neměla ani zdání.

Vypnula motor, i když nebylo jisté, že ho po tom pekle, kterým projela, ještě někdy nastartuje, ale to bude řešit, až na to přijde řada. V kabině byla v bezpečí, žádný písek se do ní nedostal.

Venku by mohla snadno umřít. Ale někdo jiný tam venku je a jestli už není dávno mrtvý, to je otázka, ale jestli ještě žije, nevydrží dlouho, jestli se někam neschová. Buď to, nebo někdo musí dostat nějaký úkryt k němu. Někdo znamená ona. Báječné.

Vzala nylonové lanko, které měla v autě na přivazování nákladu, ne lidí, a uvázala si ho kolem pasu. Nasadila si sluneční brýle a kolem hlavy si omotala šátek. Škoda, že s sebou nemá potápěčské brýle, ty by se teď hodily. Potom opustila bezpečí pick-upu, nahrbila se proti větru a zařala zuby, když jí závěje jemného písku začaly nepříjemně narážet do holých kotníků a rukou. Přivázala druhý konec lanka, jež měla kolem pasu, k ochrannému rámu pick-upu. Bylo dlouhé třicet metrů a jestli nikoho nenajde v jednom směru, dokud se lanko úplně nenapne, zkusí to v jiném.

„Bojuj,“ zamumlala zpod šátku. „*Cítím* tě.“ A opravdu ho cítila, další zázrak, i když netušila, jak je to možné. „Jdu ti na pomoc, sakra. Tak ne abys to teď vzdal.“

DRUHÁ KAPITOLA

Může dýchat. Všude kolem se ozývalo pleskání látky a vůbec nic neviděl, ale mohl dýchat a nebyl sám.

„Kdo je tu?“ Vlastní hlas zněl divně, bolela ho hlava a bylo mu na omdlení, ale nějak ze sebe ta slova dostal.

„On mluví.“ Ten hlas měl v sobě náznak hysterie, ale Reid nebyl nikdy tak vděčný, že má společnost. „Poslouchejte,“ vyzval ho naléhavě ten hlas. „Byl s vámi v tom vrtulníku ještě někdo?“

„Ne.“

Zena hlasitě vydechla. „To je dobře. To je vážně dobře.“

„Kde to jsme?“ Pořád nedokázal přimět jazyk, aby fungoval správně.

„Ve stanu vedle místa, kde s vámi spadl ten vrtulník. Nevěděla jsem, jestli je dobrý nápad s vámi hýbat, tak jsem přinesla stan sem. Právě zuří písečná bouře. Není to tu nic moc, ale venku je to o hodně horší.“

„Nic nevidím.“

„Je tma. To je tím prachem.“

„Ne. Já prostě *nic nevidím*.“

Ticho.

„Řekněte něco!“ vypravil ze sebe Reid, natáhl směrem, z něhož se hlas předtím ozýval a sevřel teplou kůži. Byla to paže nad loktem, zaprášená holá

kůže, teplá a živá. „Já nevidím.“ Ucítil, jak ho vzala za ruku v uklidňujícím gestu. Uzemňovalo ho to.

„Jsem si dost jistá, že jste se praštil do hlavy,“ nabídla mu tiše vysvětlení.

Bylo to zjevné, ale není tu sám a pořád ještě dýchá a možná by měl začít být vděčný za maličkosti. „Zůstanete tady?“ Bylo životně důležité, aby ten milý, panikařící hlas nezmizel.

„Jo. Teď určitě nikam nepůjdu. Venku je to děs.“

„Já nevidím.“ Ta temnota, ta strašlivá prázdnota byla všepohlcující.

„Já vás slyším.“ Přitáhla si jeho ruku ke rtům, prsty stále ještě propletené s jeho a její rty na jeho kůži byly měkké a teplé a on se na to soustředil víc než na všechno ostatní. „Já vás našla.“ Chvilku bylo ticho. „Jen vám nemůžu pomoci,“ dodala téměř šeptem.

Už zase ho bolest málem přemohla, jeho vědomí viselo jen na vlásku. Bolelo ho snad úplně všechno. „Zůstaňte tu,“ žadonil a bylo mu jasné, že po ní chce hodně, ale nechtěl umírat sám.

„Myslím, že neumíráte. Pulz máte silný a stabilní, jo.“ Ten hlas byl ochraptělý všudypřítomným prachem, ale byl nádherný. Umí mu snad číst myšlenky? Jak ví, na co teď myslel?

„Mluvíte nahlas,“ odtušila a on se zasmál, nebo se o to aspoň pokusil, ale o chvíli později se ho zmocnila temnota a on si uvědomil, že smích nebo jakýkoli jiný pohyb, je vážně špatný nápad.

„Já nejsem... nemůžu...“

„Mluvíte a jste naživu,“ zamumlala ta neznámá. „S tím se dá pracovat.“

Reid jí stiskl ruku a ona mu stisk oplatila. Hned potom se propadl do tmy.

Když Reid přišel k sobě, nebyl sám a byl za to vděčný. Jeho záchránkyně se tiskla k jeho boku, cítil její teplo a na rameni její dech, prsty volně omotané

kolem jeho zápěstí, jako by se jí zmocnil spánek ve chvíli, kdy mu kontrolovala pulz. Stan – říkala přece, že nad nimi postavila stan – už tolik nepleskal v šíleném větru, ale vzduch byl pořád těžký a kolem vládlo nepřírozené ticho.

Dokázal pohnout prsty u nohou i celýma nohama, i ruce ho poslouchaly. Mohl myslet. Mohl dýchat.

Stále ještě nic neviděl.

„Jak dlouho to bylo?“ Tělo vedle něj se napjalo, když se začal vrtět. Věděl, že je ta žena vzhůru.

„Chvíli.“

„Zdá se mi, že se vítr trochu utišil.“ Stan se každopádně nezmítal.

„Myslím, že je to proto, že je stan napůl pohřbený pod nánosy prachu. Cítím, jak se na mě tlačí. Vy jste na té lepší straně.“

Pohnula se. Asi se zvedla na loket, pomyslel si Reid, protože zbytek jejího těla zůstal přitisknutý k jeho. Pokusil se představit si, jak asi vypadá, ale nic ho nenapadlo. Neměl ani tušení.

Je vdaná? Zatoužil znovu stisknout její ruku ve své, přitáhnout si ji blíž a hmatem prozkoumat, jestli má prstýnek. „Bude někomu vadit, když tu vaši ruku už nikdy nepustím?“

„Mně, jednou. Ale pravděpodobně nikomu jinému.“

„Kolik vám je?“

„Dvacet tři.“

„Jste hezká?“

„A záleží na tom?“ naježila se trochu.

„To znamená, že ne?“

„Krasavče, jste se mnou uvězněný ve stanu uprostřed pouště v písečné bouři, právě se vám chystám donést něco k jídlu a pití a *nevidíte mě*. Vážně vám není úplně fuk, jak vypadám?“

No, když se to postaví takhle... „Jmenuju se Reid,“ představil se.

„Já vím, kdo jste.“ Pustila jeho zápěstí a odtáhla se.

„Ne, počkejte!“ Reida zaplavila panika. Chtěl po ní sáhnout, ale strašná bolest v hlavě ho odradila od jakéhokoli pohybu. A to zaúpění, které se ozvalo, vydal nejspíš on sám.

„Vrátím se.“ Neznámá mu položila ruku na hrud a zatlačila, jako by věděla, že jeho srdce potřebuje, aby ho někdo udržel na místě. „Kousek odsud mám pick-up, a i když ho v tom prachu nevidím, jsem k němu přivázaná. Dostanu se tam.“ Popadla ho za ruku a přitáhla si ji k tělu. Pod prsty ucítil uzel na nylonovém lanku, které měla kolem pasu. „Stačí, když se budu držet tohoto.“

„Jak se dostanete zpátky?“

„Našla jsem vás, ne? Pak jsem se vrátila pro stan, našla vás znovu a postavila stan kolem vás – tedy když jsem rozřízla podlažku, abych s vámi nemusela hýbat. A jestli si myslíte, že to bylo snadné nebo zábavné, tak jste blázen. Taky mám v autě různé prášky na bolest. Nezní to skvěle? To už stojí za malý výlet, ne?“

„Tak je doneste. Prosím.“

„Tak mi tu ruku pusťte.“

To byl ovšem problém. Rozhodně tu ruku pustit nehodlal a sdělil jí to způsobem, za jaký by ho jeho drahá zesnulá matka určitě nepochválila. Na jeho obranu je nutné říct, že se s matinkou zase uvidí spíš dříve než později, a tak se bude moci omluvit. „Zůstaňte tady.“

„Vážně?“

Čert vem mužskou hrdost, prostě ji nepustí. „Je to tam nebezpečné. Neměla byste tam chodit.“

„A co ty prášky?“

„Kdo je potřebuje?“

„Myslím, že vy ano.“

To byla možná pravda. „Jak to, že jste byla poblíž?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Cizinka, která ho zachránila.***

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.